

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. ἀριθ. 434)

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Βαιγιάν σταματήσας, ἐδῶ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, διότι ἂν σὲ συνοδεύσωμεν μακρύτερα θὰ σὲ ἀναγκάσωμεν ν' ἀργοπορήσῃς περισσότερον, καὶ σὺ δὲν ἔχεις παρὰ μόνον μιστὴ ὥραν γιὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὸ Βλαϊνκοῦρ ὅπου θὰ πάρῃς τὴν ἀμαξανῶμα περάσῃ.

— Ἐπειτα καὶ σεῖς τοῦ κάκου θὰ κοπιᾶστε, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Πρὸ αὐτῶν ἐξετείνετο εὐρὺ ὁροπέδιον ἐνὸς περιπότου χιλιόμετρον. Ὁ Ἰάκωβος ἐστράφη ὅπως διὰ τελευταίαν φοράν ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μαρέϊλ· μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε διατηρήσει τὴν εὐθυμίαν του, ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀρχαίου κωδωνοφίρου πύργου, ἅφ' οὗ ἀπεμακρύνετο διὰ πολὺν χρόνον, αἶφνης ἀπέβαλε τὴν πλαστὴν ἰσὺς εὐθυμίαν του, καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ Ἰωάννα ἐκάλυπτε τὰ ἰδικά της διὰ τοῦ μανδυλίου της καὶ κατέπνιγε τοὺς κλαυθμυρισμούς της οἵτινες περιέσφιγγον τὸν λαιμὸν αὐτῆς.

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν.

Καὶ ὁ γέρονς ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ, τῷ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας. Ἡ νεαρὰ κόρη ἐν μεγάλῃ συγκινήσει ἐρρίσθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ μνηστῆρός της, ὅστις τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀμφοτέρων αἱ καρδιαὶ ἐπαλλόν καὶ τὰ δάκρυά των συνανεμίγνυντο, ἀνταλλαζάντων τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα. Οὐδὲ λέξιν εἶπον πρὸς ἀλλήλους, διότι ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ νέοι, οἵτινες δὲν ἔπρεπε νὰ μάθωσι τὸ μυστικὸν των ἀλλὰ πόσα πράγματα δὲν ἐξέφραζον τὰ βλέμματά των! Ὑποσχέσεις, ὅρκους, ἐλπίδας!...

— Ὑστερον ἀπὸ δεκαοκτὼ μῆνας ἢ τὸ πολὺ δύο ἔτη, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὅταν θὰ ἦσαι τέλειος καὶ καλὸς στρατιώτης, θὰ σοὶ δώσουν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ περάσῃς μερικαῖς ἡμέραις εἰς Μαρέϊλ πλησίον τῶν φίλων σου.

Οἱ φίλοι του τὸν περιεκύκλουν καὶ τῷ ἔθλιβον τὰς χεῖρας. Μετ' αὐτοὺς ἦλθεν ἡ σειρά τῶν νεανιῶν, οἵτινες ἀνεξαιρέτως ἠθέλησαν νὰ ἀσπασθῶσι τὸν καλὸν τῶν φίλων, κράζοντες ὅλοι.

— Κ' ἐμεῖς, Ἰάκωβε, θὰ γινούμε μιά μέρα στρατιῶται!

Ἐμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσιν ὅτε αἶφνης παιδίον τι ἔβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ περιετύλιξε διὰ τῶν χειρῶν του τὰς κνήμας τοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν. Πάραυτα οἱ λοιποὶ ἤρξαντο κραυγάζοντες:

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης!

Ἐνα ἀλλόκοτον ὄν, τὸ ὅποιον ἐβγαίνειν ἀπὸ κανένα βάραιθρο μέσα τοῦ στακτοχρόου γηλόφου καὶ τὸ ὅποιον ἀπὸ μακρὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς κανὲν ἄγριον θῆριον τρέχον με καταπληκτικὴν ταχύτητα. Οἱ γυμνοὶ τοῦ πόδες μάλιστα ἤγγιζον τὸ ἔδαφος· νόμιζες ὅτι εἶχε ὡς ὁ Ἑρμῆς φτερά σ' τὰ πόδια του. Τίποτε δὲν ἐμπόδιζε τὸν φοβερό του δρόμον, οὔτε οἱ πρὸ αὐτοῦ ὀρθούμενοι μαῦροὶ βράχοι, οὔτε τὰ χανδάκια τὰ ὅποια ἐπῆδα μ' ἓνα μονάχα πῆδημα, οὔτε καμμία ἄλλη ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους. Πηδούσε τοὺς φράκτας με φαντασιώδη εὐλυγισίαν, καὶ πηδούσεν ἀπὸ τὰ παχύτερα χαμόκλαδα πηδῶν ὡς

πάνθηρ, πρὸς ἐν καὶ μόνον σημεῖον ἀποβλέπων, πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σταματήσαντα ἄτομα. Τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ μαζεύουν λιθάρια ὡς διὰ νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐναντίον προσβολῆς τινος τοῦ Λυκογιάννη.

— Ἀφήστε τῆς πέτραις, μὴ φοβάστε, ἐφώναζεν ὁ Ἰάκωβος· ὁ Λυκογιάννης εἶναι λίγο ἄγριος, ἀλλὰ δὲν εἶναι κακός· ἔπειτα σὰς λέγω πῶς εἶναι φίλος μας καὶ ὅποιος τὸν πειράξῃ θὰ τὰ χαλάσουμε.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τὰ παλληκάρια ἐρρίψαν τῆς πέτραις ποὺ εἶχαν σοναγμένας. Διὰ τοῦτο ὁμως δὲν εἶχε παύσει καὶ ἡ ἀνησυχία των. Ὁ Λυκογιάννης εἶχε φθάσει. Ὅπως εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτον ἀληθινὰ ἄγριος καὶ εὐκόλα θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι μόλις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ κανένα παρθένου δάσους τῆς Ἀμερικῆς ἢ ἀπὸ κανένα νησι τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἦτον ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὁμως τὸν ἐβλεπε, τὸν ἐφαντάζετο με ὑπερβολικὴν δύναμιν, τόσον πελωρίον ἦτο τὸ σῶμά του καὶ δασειαὶ αἱ κνήμαι, οἱ βραχιόνες του, τῶν ὁποίων εἰς ἐκάστην κίνησιν ἐπρόβαλλε σχεδὸν ὀρατὸς ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα μὲς.

Τὸ μόνον ἔνδυμα τὸ ὅποιον ἔφερεν ἦτο ἓνα εἶδος κάπας καμωμένης ἀπὸ δύο δορὰς λύκων καὶ ῥαμμένας με κάτι ῥάμματα ἀπὸ ρίζας ἀκακίας. Οἱ βραχιόνες του γυμνοὶ καὶ αἱ κνήμαι του, ἐπίσης καὶ αἱ κλειδώσεις τῶν γονάτων. Τὸν ἔπαιρνε κανεὶς διὰ τριακονταεπτῇ, ἐνῶ ἦτο μόλις εἴκοσιν ἐνὸς ἐτῶν.

Ἡ οὐδέποτε ὑπὸ ξυραφίου ἐγγιγθεῖσα μορφή του εἶχεν ὀλίγον τὸ χρῶμα ἐρυθρὸν-χαλκοῦν καὶ περιεβάλλετο ἀπὸ κάτι γένεια οὔλα, στιλπνά καὶ ἀκανθοειδῆ. Ἡ εἰς του εὐθεία, τὸ στόμα του μεγάλο με χεῖλη χονδρά, ἀλλ' οἱ ὀδόντες μαργαριταρένιοι καὶ ἐν γένει πλὴν τοῦ ἀγρίου τῆς φυσιογνωμίας του ἦτο ὠραῖος ἄνθρωπος τῷ παναρχαίῳ καιρῶν ἢ παρὰδόξος καλλονῇ του ἦτο ἐνὶ λόγῳ καλλονὴ ἀγρίου.

Ἡ μακρὰ καὶ ὀμαλὴ κόμη του πεπυρωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, οὐδέποτε ἐκόπη, ὡς ἡ τοῦ Ναζωραίου Σαμψὼν· ἐκτένιζε βεβαίως αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων του οἵτινες ἔφερον ὄνυχας μακροὺς, στερεοὺς καὶ σκληροὺς ὡς κέρα· ἡ κόμη του ἐπιπτε πέριξ τῆς κεφαλῆς του, ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων του· λελυμένης δὲ οὔσης καὶ πάντοτε ἐλευθέρας νὰ ταλαντοῦται κατὰ βούλησιν, ὅταν ἄνεμος ἢ ἄλλο τι αἴτιον ὤθει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τοῦθ' ὅπερ πολλάκις συνέβαινεν, ἡναγκάζετο δι' ἀποτόμου κινήσεως τῆς χειρὸς νὰ ρίπτῃ αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπισθεν.

Ἐν τι μόνον παρ' αὐτῷ διετέλει εἰς καταπληκτικὴν ἀντίφασιν με τὸ σύνολον τοῦ ἀτόμου του, τοῦτο δ' ἦν ἡ ζωηρότης, ἡ διαύγεια, καὶ ἡ ἀσυνήθης ἐκφραστικότης τοῦ βλεμματός του. Οἱ μεγάλοι καὶ φαεινοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ πάντοτε εἶχόν τι τὸ δειλὸν καὶ ἄγριον, ἀλλ' ὅταν τὸν παρετῆρει τις προσεκτικῶς ἐπὶ στιγμὴν ἤσθάνετο ὅτι ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ παραδόξου τούτου ὄντος, τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ, ὅστις ἔξῃ ἐν ἀγρία καταστάσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρήμων βράχων, ἐκρύπτετο ἡ διάνοια, ἡ εὐφυΐα, καὶ κατενόει ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καρδιά ἀνθρώπινος καὶ ὅτι ἡ καρδιά αὐτῇ ἠδύνατο νὰ ᾗ προσιτὴ εἰς πάντα τὰ αἰσθήματα, εἰς πάσας τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοῦ ὁμίλου προεχώρησε πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅτε δὲ ὁ Λυκογιάννης ἀφίκετο πλησίον του, τῷ ἔειπε τὴν χεῖρα. Ὁ ἀγριάνθρωπος τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν διετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, ἐκβάλλων φωνὰς ξηρὰς, ἀκατανόητους καὶ παραδόξους, δι' ὧν ἐφαινότο ἐκδηλῶν τὴν εὐαρέσκειάν του. Φεῦ! μόνον διὰ κραυγῶν ἢ φωνῶν ἐξερχομένων τοῦ στήθους του ὁ Λυκογιάννης ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν θλιψὴν του ἢ τὴν χαρὰν του. Ἀφ' οὗτο ἐτόλμα ὀλίγον νὰ πλησιαζῇ τοὺς ἀνθρώπους, ἡννό-

ησε μὲν ὅτι ἡ γλῶσσα εἶνε παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ὄργανον τοῦ λόγου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο βωδὸς, ἀλλὰ καὶ δὲν ὠμίλει ποσῶς διότι, φεύγων τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶν εἰς τὰ δάση μετὰ τῶν ζώων, δὲν ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ, Ὁ ἀτυχὴς ἦτο κατὰ τοῦτο ἀγριώτερος καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρωποφάγων τῶν ἀγνώστων χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς, οἵτινες τοῦλάχιστον ἔχουσι διάλεκτόν τινα καὶ συνεννοοῦνται ἀναμεταξύ των

— Λοιπὸν, πτωχέ μου Λυκογιάννη, τῷ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, φεύγω καὶ θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ἕως ὅτου μὲ ξαναῖδῃς. Ἀλήθεια, θαρρεῖς ποὺ τῶζεures καὶ βγῆκες ἀπ' τὴν τρύπα σου γιὰ νάρθης νὰ μοῦ εὐχηθῇς καλὸ ταξεῖδι.

Ὁ Λυκογιάννης ἔσσεισε τὴν κεφαλὴν, κυματίζων τὴν κόμην ἐπὶ τῶν ὠμων του ὡς χαίτην λέοντος. Εἶτα, ὥσπερ εἶχεν ἐννοήσει τὰ λεχθέντα, τὸ μέτωπόν του συνεσπειρώθη αἰφνης καὶ δύο πυκνὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Χάνω τὸν μοναδικόν μου φίλον, ἐφαίνετο λέγων.

Ἐκ νέου ἐδράξατο ζωηρῶς τῆς χειρὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Τὸν κακὸμοιρο! ἐψιθύρησεν ὁ νεοσύλλεκτος, ἡ καρδιά του βιαίως πάλλει.

Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λυκογιάννη ἀπήστραψαν. Κρατῶν πάντοτε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰακώβου, τὸν παρέσυρε πλησίον τῆς Ἰωάννας ἧς ἔλαβεν ἐπίσης τὴν χεῖρα. Τοὺς προσέβλεψεν ἔφ' ἱκανὸν μὲ παράδοξον μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, εἶτα δὲ βραδέως προσεγγίσας τὰς χεῖράς των ἔθηκε τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης.

— Ὡ! ἐφώνησεν ὁ Ἰάκωβος ἐμβρόντητος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Στάσου, Λυκογιάννη, ἀνέκραξε, πρέπει νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ!

— Παράδοξον πρᾶγμα, παράδοξον πρᾶγμα! ἐψιθύριζεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν.

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν ἐπλησίασαν ὥσπερ προὔτιθεντο νὰ περικυκλώσωσι τὸν Λυκογιάννην καὶ νὰ τὸν συλλάβωσιν.

Ὁ ἄγριος συνέλαβε πιθανῶς τοιαύτην ἰδέαν, διότι ὀπισθοδρομήσας ἐπανελάβε καὶ αὖθις τὸν ταχὺν δρόμον του.

— Ἡθέλαμε νὰ τοῦ σφίξωμε τὸ χέρι, εἶπον οἱ νεανίαι.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννοίωσεν καὶ ἐφοβήθη. Φίλοι μου ποτὲ μὴν κάμνετε κακὸ σ' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Λυκογιάννη, ἀν δὲ καμμιάν ἡμέραν τύχῃ νὰ λάβῃ ἀνάγκην προστασίας καὶ ὑπερασπίσεως, ὅλοι νὰ τὸν ὑπερασπιθῇτε.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπ' αὐτῶν, ὁ Λυκογιάννης ἐσταμάτησε, καὶ, στάς ὀρθίος ἐπὶ βράχου, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν μηρῶν, ἀκίνητος ὡς ὀρειχάλκινον ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ βάρους του, καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, ἔθεατο. Εἶδε τὸν Ἰάκωβον σφίγγοντα τὰς χεῖρας τῶν συντρόφων του, θωπεύοντα τὸν Φιντέλ, ἀσπαζόμενον τὸν λοχαγὸν Βαιγιάν, εἶτα τὴν Ἰωάνναν, καὶ δευτέραν ἄλλιν φορὰν αὐτήν, καὶ εἶτα ἀπομακρυνόμενον ταχέως.

Οἱ ὑπολειφθέντες ἐκίνουν τοὺς πῆλους εἰς τὸ κενόν, ὡς τελευταῖα σημεῖα ἀποχαιρετισμοῦ. Ἡ Ἰωάννα ἀπέστειλε φιλήματα διὰ τῆς ἄκρας τῶν ἐρυθρῶν δακτύλων τῆς, καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις καθ' ἑκάστην στιγμήν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐδέχετο τὰ φιλήματα τῆς μνηστῆς του ἅπερ τῷ ἐκόμιζεν ἡ αὖρα. Ὁ Λυκογιάννης, εὐρὼν τὰς κινήσεις ταύτας γοητευτικὰς, ἐμυήθη τὴν Ἰωάνναν καὶ ἀπέστειλε φιλήματα πρὸς τὸν ἀνχωρῶντα φίλον του. Αἰφνης τείνας τὸ οὖς ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν ὡς ἵππος ἐν καιρῷ μάχης εἰς τὸν ἦγον τῆς σάλπιγγος. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἤκουετο ἤδη ὁ κρότος τῶν πετάλων ἵππων, σχεδὸν δὲ παραχρῆμα ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ ὁροπέδιου δύο νέοι

ἱππῶται ἱππεύοντες πολυτίμους ἵππους καὶ προερχόμενοι ἐκ τῆς κοιλάδος. Ὁ Λυκογιάννης ἤσθάνθη φρικίαν καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, οἱ χαρακτῆρές του συνεστάλησαν φρικωδῶς, τὸ βλέμμα του ἀπέλαμψεν ἀπαισίως καὶ βρυγμὸς ὁμοιος πρὸς βροντὴν ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγός του.

Οἱ ἱππῶται κρατοῦντες σφιγκτὰ τὸν χαλινὸν τῶν ἀνυπομόνων ἵππων, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ καλπάσωσιν, ἔβαινον βραδέως, ὅτε δὲ διῆδον πλησίον τῶν φίλων τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ὁ καὶ νεώτερος, ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον εἰκοσαετὲς παιδίον, περιέβαλε τὴν Ἰωάνναν διὰ φλογεροῦ καὶ σπινθηροβολοῦντος βλέμματος. Ἡ νεαρὰ κορὴ ἤσθάνθη λύπην, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν. Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶχεν ἐξαφανισθῇ κατὰ τὴν διασταύρωσιν δευτέρως τινὸς ὁδοῦ.

Ἀπὸ ἐκεῖ μακρὰν ποῦ εὐρίσκετο ὁ Λυκογιάννης, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ, οὐχ ἥττον ἔλαβε ἀπειλητικὴν στάσιν καὶ μὲ τὸ βλέμμα βλοσυρὸν ἔδειξε τοὺς δύο τοῦ γρόνθους πρὸς τὸν νεαρὸν ἱππότην. Οὗτος ἐνόησε τὴν ἀπειλὴν καὶ εἰς ἀπάντησιν αὐτῆς ἐκρότησε τὸ μαστίγιόν του, τοῦθ' ὅπερ εἶχε σημασίαν τινὰ, καὶ ἐξέβαλεν εἰρηνικώτατον καγγασμόν, ὅστις ἐφθασεν ὡς βέλος μέχρι τῶν ὠτων τοῦ Λυκογιάννη. Οἱ ἵπποι ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν καλπαμῶ.

— Εἶνε ὁ υἱὸς τῆς κυρίας βαρόνης δὲ Σιμαίζ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν νεανιῶν κάμνει τὸν πρωῒνόν του περίπατον μὲ κανένα φίλον του ἐκ Παρισίων βεβαίως.

— Αὐτοῦ τοῦ νέου τὸ βλέμμα εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὅστις οὐδὲ κἂν διελογίσθη ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς Ἰωάννας ἐκίνησε τὰ αἰσθητικὰ ὀρέξεις τοῦ ἀκολάστου νέου.

— Πηγαίνωμεν, εἶπε, τίποτε πλέον δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἐδῶ. Ἐλα, κόρη μου, ἔλα, προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις ἐπέμενε παρατηροῦσα μακρὰν ἐπὶ τῆς κοινορτώδους καὶ ἤδη ἐρήμου ὁδοῦ. Τῇ προσήνεγκε τὸν βραχιόνά του καὶ ἐπανελάβον τὸν πρὸς τὴν Μαρεῖλ δρόμον, τοῦ Φιντέλ προηγουμένου πάντοτε.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμεινεν ἔτι στιγμὰς τινὰς ὀρθίος ἐπὶ τοῦ βράχου, εἶτα δὲ ρίψας ταχὺ βλέμμα πανταχόθεν καὶ ὁσφρανθεὶς, ὥσπερ διηρώτα τοὺς ἀνέμους, διηυθύνθη τρέχων πρὸς τοὺς μεγάλους βράχους καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν τῶν θάμνων, τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν ῥοδοδαφνῶν, αἵτινες καθίστων τὸν στακτόχρουν γήλοφον ἀπρόσιτον ἐκ τοῦ μέρους τοῦ δάσους.

Οἱ δύο ἱππῶται ταχέως εἶχον διέλθει τὸ ὁροπέδιον, ὅπως κατέλθωσι δὲ τὸν ἕτερον κατήφορον τοῦ ὄρους, οἱ ἵπποι ἤρξαντο βαδίζοντες σιγανῶ τῷ βήματι καὶ οἱ ἱππῶται ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλους. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὠραῖοι, καλοκαμωμένοι, διακεκριμένοι. Ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ τῆς βαρόνης δὲ Σιμαίζ ἦτον εἰκοσιεξαετής, ὠνομάζετο Ἰούλιος Ἀστιέ καὶ ἦτον ὁ μονογενὴς υἱὸς πλουσιωτάτου τραπεζίτου τῶν Παρισίων. Ὁ νέος οὗτος εἶχε λάβει ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφὴν ἀνάλογον πρὸς τὰ ἑκατομμύρια ἅπερ μιᾷ τῶν ἡμερῶν θὰ περιτῆροντο ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο ἐπλεονέκτει τοῦ Ραοῦλ δὲ-Σιμαίζ, οὗ ἡ ἀνατροφή εἶχε παραμεληθῇ πολὺ. Ἀπὸ τῆς δεκαεξαετοῦς ἡ δεκαεπταετοῦς ἡλικίας του, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀσώτου πατρός του, ὁ Ραοῦλ ἦτον ἤδη ἀκόλαστος.

Κενόδοξος, φλύαρος, ἐγωῖστής, σκεπτικός, ἀναξιοπρεπής, μικροφιλότιμος, προπετής ἀπέναντι ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε κατωτέρους του, μοχθηρὸς καὶ ἐρπων πρὸ τῶν ἄλλων, ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς κακίας καὶ ἐν τῇ ἡδὴ διεφθαρμένῃ ψυχῇ του τὸ σπέρμα ὅλων τῶν ἀνοσίων παθῶν. Ἀλλὰ ψεύστης καὶ ὑποκριτής, ἐγνώριζε καλὰ νὰ κρύπτῃ τὴν πρῶ-

μον διαφθοράν του και από αυτήν την μητέρα του ήτις χωρισμένη από το σύζυγόν της και ζώσα μόνη ἐν βαθυτάτῃ ἀποχωρήσει ἐβλεπεν αὐτὸν δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους και ἐπὶ τινας μόνον ἡμέρας.

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ φυσιογνωσίᾳ τοῦ Ραούλ ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ψευδευλαβούς, εἰς τὸ τρανὸν μειδιάμα και τὸ ὑποκριτικὸν και ἐνήστε σκληρὸν βλέμμα του, ὑπῆρχε τι τὸ καταπροδίδον τὴν κακὴν φύσιν του, τὰ ἄθλια ἔνστικτά του.

— Τί πράγμα εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔμοιαζε σὰν ζῶον και τὸ ὁποῖον εἶδομεν κατὰ τὴν διάβασίν μας στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βράχου; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος Ἀστιέ.

— "ὦ! ἓνας ἀγριος, ἓνας τρελλός, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ μετὰ νευρώδους κινήσεως τῶν ὤμων.

— Παρετήρησα ὅτι σὲ ὠμιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἀγριος, ὁ τρελλός, καὶ ἔχει μαζὺ σου.

— Ἀλήθεια, πιστεύω ὅτι θὰ ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ μὲ πνίξῃ.

— Ἄ! καὶ διατί;

— Βαστὰ τὴν κακίαν του σὰν τὸν σκύλο ποῦ κτυπᾷ κάποιος μετὰ τὸ καμτσίκι· ἐνθυμεῖται τῆς ζυλιαῖς ποῦ τοῦ ἔδωκα τὸ παρελθὸν ἔτος μετὰ αὐτὸ ἔδω τὸ καμτσίκι.

— Πῶς, εἶχες τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃς αὐτὸν τὸν δυστυχῆ;

— Καὶ βέβαια.

— "ὦ! Ραούλ.

— Καὶ τώρα μάλιστα εἰμ' ἔτοιμος νὰ ξαναρχίσω.

— Τί σ' ἔκαμε;

— Ἐπίτρεψόν μοι νὰ μὴ σ' ἀπαντήσω.

— Τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σ' ἐρωτῶ.

— Εἶδες τὴν νέαν κόρην;

— Ναι.

— Δὲν εἶνε θελκτικώτατη;

— Ἀξιολάτρευτος, θαυμασία;

— Τότε ἐννοεῖς...

— Ἐννοῶ τὸν ἐνθουσιασμόν μετὰ τὸν ὁποῖον με μίλησες.

— Καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ τὴν κάμω παλλακίδα μου.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλα! Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν;

— Λέγε.

— Ποτέ!

— Παραίτησον τὸ σχέδιόν σου.

— Δὲν θὰ ἐπιτύχῃς. Ἀπλοῦν βλέμμα τὸ ὁποῖον ἔρριψα ἐπ' αὐτῆς ἤρκεσε νὰ τὴν κρίνω. Αὐτὸ τὸ κορίτσι, Ραούλ, δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα ἔμπορεῖ ὁ καθεὶς νὰ κόψῃ.

— Καὶ μόλα ταῦτα θὰ γίνῃ δική μου· πρέπει, τὸ θέλω νὰ μοὶ ἀνήκῃ!

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς πάθος!

— Ναι, πάθος φοβερόν μοῦ ἀναψῆ εἰς τὴν καρδίαν πυρὰν ἥτις με κατακαίει, με καταβιβρώσκει,

— Καὶ δὲν τῆς ὠμίλησες ποτέ;

— Τὴν βλέπω, τοῦτο ἄρκει.

Ὁ Ἰούλιος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Διατί γελᾷς;

— Διότι ἐγνώρισα πολλὰ τοιαῦτα φοβερά πάθη σου τῶν ὁποίων τὸ πῦρ ἐσβέσθη, νά, καθὼς αὐτὸ τὸ σπέρτο μετὰ τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰνάψω τὸ σιγάρον μου.

— Ἀληθές, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν εἶνε σοβαρόν.

— Ἐφ!

— Λοιπὸν τί;

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρίσιους.

— Καὶ ἔπετα;

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας οὐδὲ καὶ θὰ σκέπτεσαι πλέον τὴν ὀραίαν Ἰωάνναν. Καθὼς τὰ προηγούμενα ἔτσι και τὸ νέον πάθος σου θὰ διαρκέσῃ ὅσον διαρκεῖ και ἡ φωτιά ἀπὸ ἄχυρα.

— Ναι, ἐπιθύρουν ὁ Ραούλ, θὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρίσιους, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω και πάλιν!

Δ'.

Ο ΓΑΘΒΙΟΣ

Πρὸ πενταετίας, μιᾷ τῶν ἡμερῶν κάτοικός τις τοῦ Μαρείλ ἐπανερχόμενος εἰς Βλαινμουρ διὰ μέσου τῶν δασῶν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ χωρίῳ ἀσθμαίνων, ἐντρομος, καταδρωμένος, κατασκοπισμένος, και κινῶν τοὺς βραχίονάς του ὡς παράφρων. Βλέπων τις αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ πράγματι ὅτι προσεβλήθη ἐκ παραφροσύνης. Ἄνδρες, γυναῖκες και παιδιὰ ἐξῆλθον τῶν οἰκιῶν και τὸν περιεκύκλωσαν.

— Ἄ! ἂν ἤξεύρατε, ἂν ἤξεύρατε! ἐπανελάμβανε διαρκῶς.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἀπευθυνομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, ἐξηκολούθει ἀπαντῶν:

Τῷ ἔδωκαν ποτήριον οἴνου τὸ ὁποῖον μονοροφητὶ ἐρρόφησε. Τοῦτο κατέστειλε τὴν συγκίνησίν του, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν και ἐπὶ τέλους ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε διηγήθη ὅτι διερχόμενος ἐκ τοῦ δάσους εἶδε τρέχον διὰ μέσου τῶν πετρῶν ἓνα παράδοξον ζῶον, ἔχον κνήμας, βραχίονας, μορφήν, κόμην μακράν, ὁμοιάζον τέλος πρὸς ἄνθρωπον. Περισσότερα δὲν μπορούσε νὰ πῇ, διότι εἶχε τρομάξῃ τόσο πολὺ πρὸς τὸ κοψὲ λάσπη ἀμέσως. Οἱ ἀκροαταὶ κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθησαν ὅτι ἐφοβήθη τὴν σκιάν του ἢ ὅτι, ἂν πράγματι εἶδεν οἰονδήποτε ζῶον, τοῦτο θὰ ἦτο κάμμία ἔλαφος ἢ κάμμία κατσίκια. Ἡ γνώμη αὕτη ἐκφρασθεῖσα μεγαλοφώνως, προσέκαλεσεν ἄφρονον γέλωτα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπερίπαιζον και ἐσκωποῦν τὸν δειλόν. Ἀλλ' οὗτος μετὰ μεγαλειτέρως ἰσχυρογνωμοσύνης διεβεβαίωσε και ἐπέμενε ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνον δὲν ἦτο κανένα ἄγριον θηρίον, διότι ἔτρεχεν ὀρθιον, ὡς ἄνθρωπος, μετὰ δύο πόδας και ὄχι μετὰ τέσσαρας.

Ἀληθὲς ἢ ψεῦδες, τὸ πρᾶγμα ἦτον ἄρκετὰ παράδοξον ὅπως δῶσθαι ἀφορμὴν εἰς σχόλια. Ὁ σοφὸς τοῦ μέρους ἐκείνου, ἄνθρωπος πολλὰ ἀναγινώσκων και ἔχων γνώσεις τινὰς φυσικῆς ἱστορίας, ἀπεφάνθη ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ζῶον θὰ ἦτο πίθηξ, οὐχὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων οὓς ἐνίοτε βλέπει τις ἐν τοῖς χωρίοις, τῶν βαναύσως ἐνδεδυμένων, χορευόντων και ποιούντων διαφόρους μορφασμοὺς ὑπὸ τὴν ἡχὸν τοῦ αὐλοῦ τῆς Βαρβαρίας, εἰτα τεινόντων τὸν σκουφὸν των ὅπως λάβωσι παρὰ τῶν θεατῶν μερικά νομίσματα, ἅπερ ρίπτουσιν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κυρίου των προσποιούμενοι ὅτι τὰ μετρώσιν· ἀλλὰ πίθηξ μεγαλόσχημος ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὁμοιάζουσι κατὰ πολὺ τὸν ἄνθρωπον ὡς πρὸς τὴν μορφήν και τὸ ἀνάστημα, οὐραγκουτάχως ἢ σιπαντζῆς, μεγάλοι πίθηκες γνωστοὶ τοὺς ὁποίους ὁ Βυρβὼν διέκρινε τὸν μὲν πρῶτον ὀνομάσας Πόγκο, και τὸν δεύτερον Ζόκκο.

Πάντα ταῦτα ἐλέχθησαν μὲν, ἀλλ' ἐθεωρεῖτο ἀπίθανον πῶς εἰς οὐραγκουτάχως ἢ σιπαντζῆς εὐρέθη εἰς δάσος τι τῶν Βοσγίων, πῶς ἦλθεν ἐκεῖ; Ἀλλως τε οἱ οὐραγκουτάχοι, οἱ σιπαντζῆδες, καθὼς και ὅλοι οἱ ἄλλοι πίθηκες, ζῶσι μόνον εἰς τὰ θερμὰ μέρη. Ἀπαντῶνται οὐραγκουτάχοι μὲν εἰς τὰς νήσους τοῦ Βόρηνου και τῆς Σουμάτρας, σιπαντζῆδες δὲ εἰς τὰς δυτικὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς, διαρκῶς καιομένους ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Δὲν ἦτο δυνατόν λοιπὸν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ ἰδέα περὶ τῆς παρουσίας πίθηκος ἐν τῷ δάσει. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ μαντεία τοῦ σοφοῦ τῆς Μαρείλ ἀπέβη ματαία, διότι οὐδεὶς ἤθελε νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν αὐθεντίαν τοῦ λόγου του.

— Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν εἶναι μαῖμου, εἶπε τότε γυνὴ τις, ἐγὼ

θαρρῶ πῶς εἶναι ἄνθρωπος, κλένας ἀγριάνθρωπος.

Οἱ περὶ αὐτὴν ἤρξαντο νὰ γελῶσι.

— Δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε, ἐπανελάθεν ἡ γυνή, ἥς τὸ πρόσωπον ἀπέβη ροδόχρουν· ὑπάρχουνε ἀγριάνθρωποι καὶ αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔξυρει.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀγριογυναῖκες.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι 'ς τὴ Γαλλία.

Καὶ μολαταῦτα ἐγὼ εἶδα ἕνα ἀπ' αὐτοὺς, ὑπέλαθεν ἡ γυνή· εἶδα ἕνα, μὲ καταλαβαίνετε;

— Ποῦ;

— Νὰ, πρὶν δύο χρόνια 'ς τὸ πανηγύρι τοῦ Ἐπινάλ, μέσα σὲ μιὰ παράγγα σχοινοβατῶν.

— ὦ! ἕνα ἀγριάνθρωπο, γὰρ γέλοια.

— Σὰς λέγω ὅτι ἦταν ἀληθινὸς ἀγριάνθρωπος, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι τὰ μαλλιά του ἐφθαναν ἴσια μὲ τὴ μέση τῆς ράχης του, εἶχε κατὰ μούτρα καὶ κατὰ μάτια ποῦ τρόμαζε κἀνείς κ' ἐτρωγε 'μπροστά σ' ὅλον τὸν κόσμο ποῦ ἦταν ἐκεῖ ἕνα μεγάλο κομμάτι νωπὸ κρέας καὶ ἔπειτα ἕνα μικρὸ πουλὶ ποῦ δὲν ἐβγάλε οὔτε τὰ πτερά του.

— Αἱ! φιλότατη, ἀπεκρίθη ἀνὴρ ταξιδεύων ποκλάκις, παντοῦ βλέπει τις ὅσα διηγῆσθε πρὸ ὀλίγου· αὐτὰ εἶναι κατορθώματα τῶν σχοινοβατῶν διὰ νὰ γελοῦν τὸν κόσμο καὶ τοῦ πέρνουν τοὺς παράδες.

Οἱ σχοινοβάται ἴστανται ἐπὶ τοῦ ἱκρίου, κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς παρστάσεως· ὁ ἕνας φυᾶ μὲ ὀλὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του τὸ τρομπόνι, ὁ δὲ ἄλλος παίζει κλαρινέτο, ἄλλος δὲ πάλιν κτυπᾷ τύμπανον· μπουμ, μπουμ, μπουμ... Εἶναι ἀληθὴς κόλασις. Τὸ πλῆθος συναθροίζεται, συσπειροῦται, συνθλίβεται πρὸ τοῦ ἱκρίου, Αἴρνης τὸ πᾶν σιωπᾷ, καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον:

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν ἁμέσως ἕνα πρᾶγμα σπάνιον, σπανιώτατον, ποῦ θὰ θαυμάση ὅλος ὁ κόσμος, τοιοῦτον πρᾶγμα, κύριοι, κανεὶς σας ποτε δὲν εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν πόλιν· εἶναι ἕνας ἀγριάνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφέραμεν εἰς τὴν Γαλλίαν μόλις πρὸ ἐνὸς μηνός. Θὰ τὸν ἰδῆτε, θὰ τὸν ἰδῆτε!

... Αὐτὸς ὁ ἄγριος εἶνε ἐπίσης ἀνθρωποφάγος, ἀλλὰ σεῖς μὴ φοβεῖσθε, δὲν θὰ σᾶς φάγῃ. Συνελήφθη εἰς μίαν ἀγνοστον νῆσον Καρακακαράκην, τὴν ὁποῖαν ἀνεκάλυψεν ἐκεῖνος ὁ περίφημος Ροβινσὼν, ὅστις ἐπειδὴ τὴν Παρασκευὴν εὗρεν ἕνα ἀγριάνθρωπον τὸν ἐβγάλε Παρασκευᾶν. Θὰ σᾶς τὸν δεῖξωμεν κύριοι καὶ κυρίαὶ θὰ σᾶς δεῖξωμεν· Ὅριστε, ὁρίστε, δεκαπέντε λεπτὰ διὰ τοῦς μεγάλους καὶ δέκα διὰ τὰ παιδιὰ. Ὅριστε ὁρίστε Τύμπανοισον. Ἐμπροσθός. ... Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ κρότος: Κπούμ, μπουμ, μπουμ. Τὸ παράπρηγμα πληροῦται, ἡ κωμωδία παίζεται, καὶ ὁ περίφημος κάτοικος τῆς νήσου Καρακακαράκας, τὸν ὁποῖον ἐκθέτουν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ἀπλοῦ δημοσίου, εἶνε ἀπλὸς σχοινοβάτης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γέρον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἄσχημος, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του ἐνδύουν μὲ παραδόξους ἐνδυμασίας ἀφοῦ παραμορφώσουν τελείως τὸ πρόσωπόν του. Καὶ αὐτὸς λοιπὸν τὸν ὁποῖον εἶδατε πρὸ διετίας εἰς Ἐπινάλ εἶναι τοιούτου εἶδους ἀγριάνθρωπος.

Ἡ γυνὴ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἐκ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης οὐδόλως μετεπείσθη. Ἐν συντόμῳ, ἀφοῦ ἔκαμον μυρίας ὑποθέσεις, ἐν τέλει κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προξενήσας τὴν γενικὴν ταύτην συγκίνησιν οὐδὲν εἶδεν.

Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, γυνὴ τις μεταβάσα εἰς τὸ δάσος ὅπως συναθροίσῃ ξηρὰ ξύλα, διηγῆθη ἐπίσης ὅτι εἶδε νὰ διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν τρέχον μετὰ κα-

ταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀλλόκοτόν τι ὄν, ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο μέγας πίθηξ, ὡς ἐλέχθη, δὲν δύναται νὰ ἦναι παρὰ ἀγριάνθρωπος.

Ἐσχωσαν τὴν γυναῖκα καθὼς εἶχον σκώφει καὶ τὸν ἄνδρα. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἦσαν δειλοὶ, παράφρονες κούφια κεφάλια, ὧν ἡ ἀσθενὴς φαντασία ἐδημιουργεῖ φαντάσματα, ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπίστευον εἰς φενάκην προπαρσκειασθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν τούτοις, καὶ ἄλλοι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀφηγηθῶσι τὰ αὐτὰ πράγματα. Κατ' ἀρχὰς γυνὴ τις ἐκ Μαρεῖλ, ἔπειτα ἀνθρακῆς τινες τοῦ δάσους καὶ κατόπιν δύο ἄνδρες, πατὴρ καὶ υἱός. Οὗτοι ἦσαν ὅμοι ὅτε παρετήρησαν τὸν δασόβιον ἐν ἀδένδρῳ τινὶ μέρει τοῦ δάσους καὶ μάλιστα ἤρξαντο νὰ καταδιώκωσιν αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος μᾶλλον εὐκαμπτος αὐτῶν, πάραυτα ἐγένετο ἀφαντος εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθῶσι παραδεχόμενοι ὅτι τόσα ἄτομα ἐξηπατήθησαν καὶ κακῶς εἶδον.

Ἀλλῶς τε τὰς ἐν Μαρεῖλ διηγῆσεις διηγοῦντο ἐπίσης καὶ εἰς Βλαινκούρ, εἰς Βωκούρ, εἰς Χαρβελλίην, δῆμους γειτονικὰν τοῦ δάσους καὶ κάτοικοι τινες εἶχον συναντήσει ἐπίσης τὸν δασόβιον. Τὸ ὃν λοιπὸν εἶτε οὐραγκοτάγῃος ἦτο εἶτε σενπαντζῆς, ὅπως δήποτε ὑπῆρχε, καὶ οἱ μᾶλλον δύσπιστοι ἤρχισαν πλέον νὰ μὴ ἀμφιβάλλουν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ συγκίνησις ἔβαινεν ὀλονὲν αὐξοῦσα, τὸ δὲ ζῶον τοῦ δάσους ἀπετέλει τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνδιαλέξεων. Ὅσα μερικοὶ εἶδον μὲ τὰ μάτια τους αὐτὰ ἐμεγαλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλων· ἦτο νέον τοῦ Γεωδᾶν ζῶον, ἡ φοβερὸς γίγας δυνάμενος νὰ ἐκρίζωσῃ ἢ νὰ κόψῃ δένδρον διὰ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων του, ὡς ἐκρίζοι ἡ θραύει τις κάλαμον, ἢ προσέτι εἶδε χθές τι καὶ ἄγριον τέρας ἔχον εὐρὺ ρύγχος μὲ ὀδόντας μακροὺς καὶ φοβεροὺς ὡς οἱ χαυλιόδοντες τοῦ μονιού καὶ οὔτινος ἡ παμμεγέθης κεφαλὴ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχώματος ὁμοίου ἐπίσης πρὸς τὴν χαιτήν αὐτοῦ ἵππου. Πάντα ταῦτα ἐπλήθυνον τὸν ὄργασμὸν, κατέπληθον, ἐτρόμαζον.

Ἀληθὴς πανικός ἐπεκράτει, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι ἤναγκασμένοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασίας των, δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσουν εἰς τὸ ἀδένδρον μέρος τοῦ δάσους. Τὴν νύκτα ἐφοβοῦντο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῶν, ἐνῶ αἱ μητέρες ἔτρεμον διὰ τὰ τέκνα των.

Οἱ γενοαῖοι, οἱ τολμηροὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐκοροῖδεναν τοὺς ἄλλους πολλοὶ μαζὺ ἢ καὶ χωριστὰ περιήρχοντο τὰ μᾶλλον ἀπαίσια μέρη τοῦ δάσους, θέλοντες νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια των ἂν ὑπαρχῇ εἰς ὅλα αὐτὰ καμμία ἀλήθεια, ἀλλ' ἐωανήρχοντο εἰς τὰ ἴδια χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νανεύρωσιν ἴχνος τῆς διαβάσεως τοῦ δασοβίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Παρεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὑρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβὰ.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θερμὴ του εἶναι ὕλη ὑγεία.